

mazás illetékköteles. (Közigazgatási Bíróság 9017/1929. P. sz.) A panaszos a meghatalmazási utáni illeték törlését azon az alapon kéri, hogy a Budapesti Kereskedelmi Biztosító Intézet által kiállított meghatalmazás az 1927. évi 21. t.-c. 204. §-a alapján illetékmentes.

A bíróság a panaszt alaposnak nem találta.

Ugyanis a hivatkozott törvényhely értelmében csak azok az okiratok illetékmentesek, amelyek egyfelől az intézet, másfelől a tagjaik, valamint egyfelől a munkaadó, másfelől a biztosított között, e törvényen alapuló jogviszonyok létesítése, megállapítása vagy lebonyolítása céljából keletkeznek, továbbá az e törvény rendelkezései alapján kiállított egyéb okiratok is.

Már pedig a megleletezett meghatalmazás nem ilyen természetű ügyben, hanem a p.-i kir. törvényszék előtt folyamatba tett csőd-ügyben állított ki.

Minthogy a kedvezményekre vonatkozó törvények szorosan magyarázandók és minthogy a járulék behajtásának a folyamata nem tekinthető az intézet és a biztosított tag közötti jogviszony megállapítására vonatkozó eljárásnak, ezért az e célra kiállított meghatalmazást sem illeti meg az illetékmentesség.

De nem lehetett felmenteni panaszost a kiszabott illeték fizetésének a kötelezettsége alól az illetéki szabályok 14. §-ának a rendelkezése folytán sem, mert a meghatalmazás kétoldalú jogügylet, amelynek illetékeért úgy a kiállító, mint az elfogadó egyetemlegesen felelős és mert illetékmentes és illetékköteles felek közt keletkezett okirat állandó bélyegilletékének a lerovása az illetékkötelezett felet terheli.

Ez oknál fogva a rendelkező rész szerint kellett határozni.

Ha a perbíróság az alperest a felperes részére megítélt perköltségeknek a jelzálogból való kielégítése útján való viselésére kötelezte, a kiszabás alapján járó határozati illetéket egészen az alperes köteles megfizetni. (Közigazgatási Bíróság 6.189/1932. P. sz.) A panaszolt határozattal a panaszos azért köteleztetett az általa jelzálogból való kielégítés türése iránt indított perben hozott ítélet után járó határozati illeték fele részének a megfizetésére, mert az alperes saját személyében perköltségben nem marasztaltatott, és így a kiszabást úgy kellett eszközölni, mintha a bíróság a perköltségeket illetően nem intézkedett volna.

A m. kir. pénzügyigazgatóság álláspontja téves.

A panaszos által Gy. G. mint kiskorú Gy. I. törvényes képviselője alperes ellen, a sz.-i kir. törvényszék előtt P. 6731/1930. sz. a. 9000 P tőke és járulékai erejéig jelzálogból való kielégítés türése iránt indított perben a meghozott ítélettel az alperes annak türése köteleztetett, hogy a panaszos felperes javára bekebelezett 9000 P váltóhitelbiztosítéki tőke, ennek 8% kamatai és 1800 P költségbiztosítéki összeg erejéig fennálló jelzálogjoga keretében a panaszos felperes

res részére megítélt 9000 P váltótőke, kamat és költségkövetelés, a kiszabandó kincstári illeték és a perben felmerült költség az alperes tulajdonos jelzálogos ingatlanából kielégíthessék, és a felperes panaszt csak az iránti kereseti kérelmével utasította el, hogy az alperes a per költségeiben saját személyében is marasztaltassék.

Miután az az ítéleti rendelkezés, amely az alperest a panaszos felperes részére megítélt perköltségnek a jelzálogból való kielégítés útján való viselésére kötelezi, a költségek tekintetében határozott intézkedést tartalmaz, az 1914. évi XLIII. t.-c. 55. §-a értelmében a kiszabás alapján készpénzben járó határozati illetéket egészen az alperes köteles viselni. Ezért a panasznak helyt adni és a panaszozt a terhére előírt fele határozati illeték alól felmenteni kellett.

Az alkalmazottak nyugdtatványi illetékének alapját képezik az alkalmazottat személyileg terhelő, de a munkaadó által kifizetett adóösszegek is. A panaszolt illetéket az 1920. évi XXIV. t.-cikk 17. §-a alapján nyugdtatványi illeték címén követelik azon adóösszegek után, amelyeket a panaszos részvénytársaság az 1925—1928. években az alkalmazottait személyileg terhelő adók (alkalmazottak kereseti adója, jövedelmi és rokkant adó) fejében alkalmazottjai helyett befizetett anélkül, hogy azokat járandóságaikból levonta volna.

Az illeték követelhetőségének jogosságát támadó panaszt a királyi pénzügyigazgatóság panaszolt végzésének indokain felül alaposnak elismerni még azért sem lehetett, mert igaz ugyan, hogy a fentebb hivatkozott törvencikk végrehajtása tárgyában kiadott 1920. évi 79.200. számú pénzügyminiszteri rendeletnek a törvény 17. §-ára vonatkozó 21. §-ában példászerűen felsorolt járandóságok között az alkalmazottak helyett fizetett adók megemlítve nincsenek, ámde a m. kir. közigazgatási bíróság megítélése szerint is ezek az adók az alkalmazottaknak éppen olyan illetményeül tekintendők, mint a példászerűen felsorolt járandóságok, mert kétségtelen, hogy azok erejéig járandóságuk növekedett.

Az a kifogás, hogy panaszos részvénytársaság ezeknek az adóknak viselését bármikor megszüntetheti anélkül, hogy alkalmazottjai emiatt bármilyen igényt támaszthatnának, — figyelembe vehetőnek azért nem találtott, mert a fentebb hivatkozott végrehajtási rendelet 21. §-ában felsorolt segélyek és jutalmak is olyan természetű járandóságok, amelyekre az illető vállalat, társaság, intézet kötelezve nincsen és kizáróan belátásától (discretiójától) függnek.

A felebbviteli eljárásban a felebbezési bíróság által kiküldött vagy megkeresett bíró előtt felvett jegyzőkönyv kétszeres illeték alá esik. (Közigazgatási Bíróság 8640/1932. P. sz.) Az 1914: 43. t.-c. 1. a) pontja a polgári perrendtartással szabályozott eljárásokban egyebek között a tárgyalási jegyzőkönyv és a kiküldött, vagy megkeresett bíró előtt készült jegyzőkönyv illetékére nézve általános jogszabályt állít fel. Ettől eltérő jogszabály az idézett törvény 6. §-ában foglalta